

under Nr. 47 en Bestemmelse om, at „Køretøjer, der udelukkende benyttes til Udleje til Personbefordring eller til Omnibuskørsel paa brolagte eller asfalterede Gader, betaler kun 2 Kr. pr. H. K.” Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for Køretøjer, der sigtes til. Jeg har i hvert Fald ikke truffet paa Køretøjer, der aldrig kommer udenfor brolagte eller asfalterede Gader.

Saa er der i det samme Ændringsforslag en Bestemmelse om, at Afgiften skal opkræves kvartalsvis forud. I Forslaget staar, at den betales bagud, og der har allerede forlængst dannet sig en Praksis, som gaar ud paa, at naar det kan bevises, at et Køretøj ikke er brugt i Løbet af et Kvartal, betales der heller ikke Afgift derfor. Hvis vi nu kommer ind paa, at der skal betales Afgift kvartalsvis forud, vil der ske eet af to: enten skal der betales Afgift af Vognene, selv om de ikke er brugte — og det er ganske irrationelt, naar man siger, at Afgiften skal betales for det, der slides paa Vejene, at der saa skal betales, naar der ikke slides —, eller ogsaa maa man komme ind paa et Tilbagebetalings-system, og det kan dog heller ikke være rigtigt.

Dernæst er der Maaden, hvorpaa den indkomne Automobilskat skal fordeles. Der finder jeg heller ikke, at Flertallet har været ganske heldigt, idet det nemlig har foreslaaet Skatten fordelt i Forhold til løbende Kilometer Amtsveje. Det er Grundlaget. Og den er saa fordelt med forskellige Procent til de forskellige Byer, Amter, til Staten o. s. v. Det første skal jeg ikke opholde mig videre ved, men om det sidste vil jeg gerne udtale, at det forekommer mig at være et højst uheldigt og irrationelt Grundlag at fordele i Forhold til de løbende Kilometer. Det vil have til Følge, at f. Eks. de jyske Amter, som saa at sige slet ingen Automobilkørsel har, faar de fleste Penge. Meningen maa vel være, at de Amter, der har det meste Slid, skal have det meste af Skatten. Dette kan man naa, om ikke ganske fuldkomment, saa dog i nogen Grad, hvis man fastsætter Skatten efter de Automobiler, som er indskrevne i hvert Amt med Hensyntagen til disses Hestekræfter, idet de største Automobiler slider mest og de mindre mindst.

Endelig vil jeg kortelig omtale et Underændringsforslag, som er stillet under Nr. 48 af et Mindretal (Piper). Det er stillet til Ændringsforslaget under Nr. 47, og medens jeg ikke kan slutte mig til dette Ændringsforslag, kan jeg nok slutte mig til den Fordelingsmaade, som er foreslaaet i

Underændringsforslaget, og jeg skal derfor tage det af mig under Nr. 49 stillede Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 49 til § 35 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Knuth: Til Slutning er der kun at omtale Revisionsfristen. Et Mindretal, hvortil jeg hører, har foreslaaet, at Revisionen allerede skulde finde Sted i 1915. Man har ment, at det vilde være lovlig længe at udsætte det til 1916, thi saa vilde der jo ikke komme en Lov ud af det før 1917, og det vilde være næsten en Menneskealder, inden man naaede at faa, hvad jeg vilde kalde nogenlunde menneskelige Regler for Automobiler her i Landet. For at komme lidt hurtigere op i Højde med andre civiliserede Lande har Mindretallet saa foreslaaet, at Revisionen allerede skulde foretages i 1915.

Tvede: Det, der foranlediger mig til at tage Ordet, er Ændringsforslaget under Nr. 47, hvor et Flertal foreslaar at fordoble de af Ministeriet foreslaaede Afgifter. Da det vilde blive meget tyngende for Handel og Industri, vil jeg meget anmode ærede Medlemmer om ikke at stemme derfor. Der er ellers en Tendens til at imødekomme den Udvikling af Motordriften, som vi dog ikke kan modsætte os, men vedtages dette Ændringsforslag, vil det være en ganske betydelig Sten lagt i Vejen for en rask, god og sund Udvikling.

Olufsen: Jeg vil tillade mig at anbefale Ændringsforslaget under Nr. 46. Der staar i Lovens § 33, at „den til Erstatning berettigede kan faa Erstatning og holde sig til Køretøjet, hvad enten dette tilhører den kørende eller ikke“. Det kan jo være meget rart, da Køretøjet altid repræsenterer nogen Værdi, men i visse Tilfælde kan det dog synke ned til næsten slet ingenting. Det hænder hyppig i Provinsen, at mindre Haandværkere eller Vognmænd køber et Automobil paa Afbetaling — maaske ret dyrt — og kun udbetaler 5—600 Kr. I Virkeligheden ejer de saa intet af Køretøjet, derfor vil jeg gerne have føjet til, at et saadant Erstatningskrav gaar forud for anden paa Køretøjet hvilende Gæld. Saa har man i alt Fald noget at holde sig til. Det er jo ofte betydelige Skader, der foraarsages, naar Personer bliver lemlæstet eller endog mister Livet. Køretøjets Værdi kan da blive forholdsvis